

Arrest

nr. 89 970 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DEVOS
Generaal Eisenhowerlaan 23
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2012 met refertenummer 19798.

Gelet op de beschikking van 12 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEVOS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 januari 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 29 maart 2012 werd aan het Verenigd Koninkrijk gevraagd verzoeker terug te nemen op grond van artikel 9.2. van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hebben op 22 juni 2012 uiteindelijk ingestemd met de overname van verzoeker, nadat ze eerder tot twee keer toe, op 28 april 2012 en 23 mei 2012 geweigerd hadden hun instemming te verlenen.

1.4. Op 3 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkene verklaarde op 25.12.2011 in België te zijn toegekomen. Op 06.01.2012 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 26.03.1976 te Mohmand Agency en verklaarde het staatsburgerschap van Pakistan te bezitten.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor op de DVZ van 25.01.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België was en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor dat hij op 04.12.2011 vanuit Pakistan te voet en per auto naar Iran gereisd zou zijn. Vervolgens zou hij vanuit Iran te voet en per auto naar Turkije gereisd zijn. Vanuit Turkije zou hij per vrachtwagen naar een onbekende locatie gereisd zijn van waar hij per auto naar België gereisd zou zijn en zou zijn aangekomen op 25.12.2011 en op 06.01.2012 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek in Mohmand Agency gewoond heeft. Betrokkene verklaarde verder dat hij geen nationaal paspoort of een document dat als paspoort dient, heeft. Betrokkene verklaarde verder niet in het bezit te zijn van een verblijfsdocument of visum voor België of een andere Lid- Staat van de EU. Tijdens een bijkomend gehoor op 03.07.2012 werd betrokkene nogmaals gevraagd of hij een paspoort had of niet. Betrokkene stelde dat hij een identiteitskaart had maar nooit een paspoort heeft gehad. Betrokkene werd eveneens nogmaals gevraagd of hij een verblijfsdocument of visum voor België of een andere Lid-Staat van de EU bezat. Betrokkene verklaarde daarop dat dit niet het geval is. Betrokkene werd vervolgens geconfronteerd met de vaststelling dat op basis van zijn vingerafdrukken blijkt dat het Verenigd Koninkrijk hem een visum heeft uitgereikt. Betrokkene verklaarde daarop dat dit 100 % niet correct is, dat hij geen asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk heeft ingediend, nooit naar het Verenigd Koninkrijk gegaan is en nooit een visumaanvraag gedaan heeft in het Verenigd Koninkrijk en dat hij Pakistan pas op 01.11.2011 verlaten heeft richting België en dat hij nooit iets met het Verenigd Koninkrijk te maken heeft gehad.

Op 29.03.2012 werd voor betrokkene een overnameverzoek op basis van art. 9§2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Op 22.06.2012 hebben de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, na een initiële weigering op 28.04.2012 en 23.05.2012, ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon op basis van art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening om de asielaanvraag van betrokkene te behandelen. Art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening stelt dat "wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek". Met betrekking tot het bovenstaande dient vooreerst het volgende te worden vastgesteld. Betrokkene verklaarde tijdens zijn bijkomende gehoor dd. 03.07.2012 dat hij nooit een paspoort zou hebben gehad in Pakistan, dat hij geen visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk (DVZ, vraag 21). In hun eerste weigering tot overname dd. 28.04.2012 op basis van de vingerafdrukken van betrokkene, stelde het Verenigd Koninkrijk dat aan betrokkene wel degelijk een visum voor het Verenigd Koninkrijk werd uitgereikt. In hun tweede weigering, dd. 23.05.2012, op de door de Belgische autoriteiten gevraagde herziening stelde de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk dat betrokkene in het paspoort HK5148731 bezit en dat het op 06.05.2011 door het Verenigd Koninkrijk uitgereikte visum geldig is tot 31.07.2012. De verklaringen van betrokkene dat hij geen paspoort zou hebben en evenmin een visumaanvraag zou hebben gedaan bij het Verenigd Koninkrijk wordt door deze informatie van de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, op cruciale wijze ondergraven en laten niet toe nog enig geloof te hechten aan de verklaringen van betrokkene. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande het al dan niet bezitten van een paspoort of visa voor een Europese Lid- Staat. Gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag mag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij de autoriteiten die zijn asielverzoek registreren van in het begin voorziet van concrete en correcte informatie hetgeen bij betrokkene zeker niet het geval is aangezien hij op het moment van zijn asielaanvraag in het bezit bleek te zijn van een geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat het Verenigd Koninkrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in het Verenigd Koninkrijk dan in België zou genieten. Het Verenigd Koninkrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in het Verenigd Koninkrijk en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in het Verenigd Koninkrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Uit recente rapporten (Amnesty International - Annual Report 2012 - The state of the world's human rights - UK) kan bovendien niet worden opgemaakt dat het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een kopie van dit rapport werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Verenigd Koninkrijk in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op de vraag tijdens zijn bijkomende gehoor dd. 03.07.2012 of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen verklaarde betrokkene dat België de mensenrechten respecteert, dat hij nu zes maanden in België verblijft en dat hij hier onderdak, eten en kleren krijgt en men hier geholpen wordt en dat hij problemen had waardoor zijn leven in gevaar was en dat mensen hem gezegd hebben dat het nergens beter is dan in België (DVZ vraag 25).

Dat het Verenigd Koninkrijk de mensenrechten niet zou respecteren maakt betrokkene echter niet aannemelijk. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat de autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk zich niet zouden houden aan de bepalingen inzake de Europese richtlijn inzake de opvang van asielzoekers en betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen

welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, 03.07.2012, vraag 23 en 24). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu het Verenigd Koninkrijk, zouden rechtvaardigen stelde betrokkene dat hij nooit in het Verenigd Koninkrijk geweest is dus niet weet waarom men hem naar daar zou sturen en dat België een goed land is voor asiel aan te vragen en dat hij naar België kwam omdat zijn leven in gevaar zou zijn (DVZ, vraag 27). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat deze niet beschouwd kunnen worden als gerechtvaardigde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Europese Lid-Staat. De aangebrachte redenen om zich te verzetten tegen een overdracht houden immers geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk. De verklaring van betrokkene dat hij nooit in het Verenigd Koninkrijk geweest zou zijn, is bovendien niet relevant. Uit het overnameakkoord van het Verenigd Koninkrijk blijkt immers dat betrokkene door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk een visum werd afgegeven dat op het moment van zijn asielaanvraag in België nog steeds geldig was. Het Verenigd Koninkrijk heeft op basis daarvan ingestemd met de overname van betrokkene op basis van art. 9§2 van de Dublin- II-Verordening om de asielaanvraag van betrokkene te behandelen. Het gegeven dat betrokkene verklaarde nooit in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest, doet echter niets af aan de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk voor de behandeling van zijn asielaanvraag hetgeen ze expliciet erkennen in hun overnameakkoord op basis van art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening dd. 22.06.2012. Er dient daarbij te worden benadrukt dat het Verenigd Koninkrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in het Verenigd Koninkrijk dan in België zou genieten. Het Verenigd Koninkrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in het Verenigd Koninkrijk en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in het Verenigd Koninkrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij naar België kwam omdat zijn leven in gevaar was (DVZ, vraag 27), dient te

worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublin-procedure waarbij op basis van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand tijdens zijn bijkomende gehoor op de DVZ van 03.07.2012 dat hij astma zou hebben maar dat hij verder geen andere aandoeningen heeft (DVZ, vraag 26). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij aan astma zou lijden, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat het Verenigd Koninkrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in het Verenigd Koninkrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu het Verenigd Koninkrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu het Verenigd Koninkrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9§2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk (2)".

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker de schending op van "art.15 Dublin verordening gecombineerd met motiveringsplicht zoals voorgeschreven in de wet op de formele motiveringsplicht van 29 juli 1991, art.62 Vreemdelingenwet van 15 december 1980".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Verzoeker heeft reeds een familielid in België: zijn broer [M. A. K.], geboren te [...] (Pakistan) op [...], van Pakistaanse nationaliteit, verblijvend te 1081 [...] (nationaal nummer [...]).

Deze broer heeft een regularisatieprocedure lopen die opgevolgd wordt door Mr. [I. d. M.].

Dit werd niet genoteerd door de administratie daar verzoeker de vraag - of hij familieleden in België heeft - niet begrepen had.

Op basis van familiebanden kan de asielaanvraag in België behandeld worden, (art. 15 Dublin verordening).

Dit is aangewezen.

De Administratie motiveert niet waarop deze voor de hand liggende mogelijkheid gebaseerd op humanitaire gronden niet toegepast wordt."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 15.1. van de Dublin II-verordening bepaalt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”

2.3. Voor zover verzoeker wijst op de aanwezigheid van zijn broer in België, verwijst naar artikel 15 van de Dublin II-verordening en vervolgens poneert *“De Administratie motiveert niet waarop deze voor de hand liggende mogelijkheid gebaseerd op humanitaire gronden niet toegepast wordt”*, dient de Raad op te merken dat verzoeker tijdens zijn Dublininterview van 3 juli 2012 de aanwezigheid van zijn broer in België niet vermeld heeft, derwijze dat verwerende partij niet kan verweten worden hieromtrent niet gemotiveerd te hebben. Verwerende partij kan blijkens het administratief dossier waarin zich dit interview bevindt, volledig gevolgd worden wanneer zij in haar nota stelt: *“Onder de titel “Gegevens over de in de lidstaten van de EU of in een derde land wonende gezinsleden”, antwoordde verzoeker op vraag 22 a)”is een van de gezinsleden in een lidstaat of in een derde land erkend als vluchteling en aldaar legaal woonachtig?”, uitdrukkelijk “Neen”. (...) Op de vragen 23 en 24 of er familieleden in België of in Europa wonen, antwoordde verzoeker twee maal “GEEN”.* Ook op vraag 25 die peilt naar de specifieke reden waarom de asielaanvraag in België werd ingediend, maakte verzoeker geen melding van familie in België. De bestreden beslissing motiveert derhalve terecht *“Betrokkene verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, 03.07.2012, vraag 23 en 24). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.”*

2.4. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij de vraag *“of hij familieleden in België heeft”* niet begrepen had, maar ook hier kan verwerende partij bijgetreden worden wanneer ze in haar nota met opmerkingen stelt *“(…) verzoeker (vroeg) om de bijstand van een tolk die het Pashtou beheerst. Die tolk werd hem toegezegd. Hij verklaarde uitdrukkelijk deze goed te verstaan. De bijkomende vragenlijst d.d. 3 juli 2012 werd zowel door verzoeker als door deze tolk ondertekend”*. Uit niets blijkt derhalve dat er zich communicatieproblemen voordeden.

2.5. Artikel 15 van de Dublin II-verordening betreft voorts het herenigen op humanitaire gronden van *“gezinsleden en andere afhankelijke familieleden”*. Verzoeker toont niet aan dat zijn broer een gezinslid is in de zin van artikel 2 i) van de Dublin II-verordening of een *“ander afhankelijk familielid”* is, zodat de schending van deze bepaling niet aangetoond wordt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker beroept zich op art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat het recht op respect voor het privé-, familie- en gezinsleven garandeert. Verzoeker heeft het recht samen te leven in België met zijn broer, de heer Mohammad ADNAN KHAN, die een regularisatieprocedure heeft lopen (zie hoger)”.

2.7. Gezins- of familierelaties, zoals de relaties tussen broers en zussen, *“do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties”* (cf. EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, *Javeed v. Nederland*). Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij afhankelijk zou zijn van zijn broer of omgekeerd. Bovendien blijkt uit het betoog van verzoeker zelf dat zijn broer niet op legale wijze in het Rijk verblijft. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA